

нераздѣлни нека сме.
Щомъ останемъ насаме,

азъ и тебе ще науча
какъ въ живота да сполучишъ.

Туй богатство, разбери,
ще се удесетори.

Тръгвай съ мене да пжтувашъ,
на свѣта да се любивашъ.

Сврѣлъ си се въ това село
срѣдъ неволи и тегло,

срѣдъ дребниви зли раздори,
все съ едни и сжщи хора,

а не тръгнешъ по свѣта,
гдето вредомъ радостъта

чака хора като Вуто,
който гине тукъ нечуто.

Ти си момъкъ славенъ, смѣлъ,
при това забогатѣлъ.

Остави живота тука,
тръгвай, чака те сполука.

Младъ човѣкъ си, хайде съ менъ,
весель да си всѣки день.“

Съгласи се Вуто Вишковъ
да напусне „Гладна мишка“.

Спазари се съ Каркалачъ
и го взе за свой водачъ.

Каркалачъ тозъ часъ му рече:
„Отъ сега нататъкъ вече

ново име ще ти дамъ,
че отъ твоятъ ме е срамъ.

Заслужавашъ друго име:
Фанчаримо-Фанфариме

се наричай отъ сега,
запомни, не е шега!“

Скоро тѣ се озоваха
въ столицата — тамъ преспаха.

Щомъ се съмна, Каркалачъ,
хитриятъ лукавъ водачъ,

го отведе на пазара,
за да хвърли всичко старо

отъ гърба на Вуто нашъ,
зеръ е вече богаташъ!

Влѣзе Вуто въ магазина,
отъ почуда гласно зина:

кой костюмъ да избере,
на какъвъ фракъ да се спрѣ,

и съ какво ли по-прилича
Вуто да се понакичи?

Влѣзе вжтре — чистъ селякъ,
а излѣзе — съ черенъ фракъ,

съсъ цилиндръ на главата,
съ бѣли гетри на краката,